

ANTICIPARE

Cercul sosește fără veste.

Fără înștiințări, fără afișe pe stâlpii sau panourile din centru, fără anunțuri sau reclame în ziarele locale. E pur și simplu acolo unde ieri nu era nimic.

Corturile înalte ca niște turnuri sunt în dungi albe și negre, fără purpură sau aur la vedere. Niciun fel de culoare, în afară de copacii din apropiere și iarba câmpurilor dimprejur. Dungi albe și negre pe cerul cenușiu; nenumărate corturi de forme și mărimi variate și un gard de fier forjat cu multe încrengături care înconjoară această lume fără culoare. Chiar și puținul pământ care se vede de afară este fie alb, fie negru, vopsit sau pudrat, ori supus vreunei scamatorii magice.

Dar nu e deschis. Nu încă.

În câteva ore toată lumea din oraș a auzit de el. Spre după-amiază vestea se răspândise cale de câteva orașe. Vorba transmisă din gură în gură este o metodă de informare mai eficientă decât cuvântul tipărit și semnele de exclamare de pe orice hârtie sau afiș. E o veste impresionantă și neobișnuită apariția din senin a unui circ misterios. Oamenii se miră de înălțimea uluitoare a celor mai semețe corturi. Se holbează la ceasul așezat în spatele

porților, pe care nimeni nu e în stare să-l descrie cum se cuvine.

Și panoul negru cu litere albe care atârnă chiar deasupra porților, cel pe care scrie:

Se deschide în amurg

Se închide în zori

„Ce fel de circ e deschis doar noaptea?“ se întreabă oamenii. Nimeni nu știe răspunsul potrivit, dar când începe să se lase seara, o mulțime se adună în fața porților.

Te afli printre ei, firește. Curiozitatea s-a dovedit a fi mai puternică decât tine, așa cum trebuie să fie orice curiozitate. Stai în lumina tot mai slabă a zilei, cu fularul înfășurat în jurul gâtului, să te apere de adierea răcoroasă a serii, așteptând să vezi cu ochii tăi ce fel de circ este acela care se deschide doar după apusul soarelui.

Casa de bilete clar vizibilă în spatele porților e închisă și ferecată. Dinspre corturi liniște, cu excepția foșnetului slab iscat când și când de vânt. Singura mișcare din interiorul cercului este ceasul care ticăie odată cu trecerea minutelor, dacă o asemenea minunăție de sculptură poate fi numită ceas.

Cercul pare abandonat și pustiu. Dar parcă simți, nu-i așa, adieri de caramel purtate de vânticelul serii odată cu mirosul reavăn de frunziș tomnatec. O dulceață subtilă ce însoțește frigul.

Soarele dispare complet la orizont, iar lumina de amurg ce mai adastă pe cer se transformă în semiobscuritate. Oamenii din jur sunt tot mai neliniștiți din cauza așteptării, o mare de picioare mutate de colo colo, un murmur de renunțare la efort în căutarea unui loc calduț pentru

a petrece seara. Tu însuți te gândeai la plecare, când, dintr-odată, se întâmplă.

Mai întâi e un sunet ca un păcănit. Abia dacă se aude prin vânt și conversație. Un zgomot slab, ca al unui ceainic în care apa stă să fiarbă. Urmează lumina.

Pe deasupra corturilor încep să pâlpâie lumini mici, de parcă tot cercul ar fi acoperit de un roi de licurici deosebit de luminoși. Mulțimea aflată în așteptare se potolește în timp ce urmărește spectacolul iluminării. Cineva din apropiere suspină. Un copilăș bate din palme bucuros nevoie mare.

Când toate corturile s-au aprins, scânteind pe cerul nopții, apare semnul.

Întinse pe deasupra porților, ascunse în bucle de fier, alte și alte lumini-licurici prind viață. Pocnesc în timp ce devin mai luminoase, unele dintre ele însoțite de o jerbă de scântei albe strălucitoare și de cozi de fum. Oamenii aflați în imediata apropiere a porților se dau câțiva pași înapoi.

La început nu e decât un model oarecare de lumini. Dar pe măsură ce se aprind mai multe, devine clar că sunt așezate pe litere. Mai întâi se deslușește un C, urmat de alte litere. Un q, destul de neobișnuit, și mai mulți e. Când și ultimul becuț se aprinde pocnind, iar fumul și scânteiile se risipesc, devine în sfârșit lizibil anunțul elaborat, incandescent. Înclinând capul spre stânga pentru a avea un unghi mai bun, vezi că scrie:

Le Cirque des Rêves

Câțiva din mulțime zâmbesc atoateștiutor, în timp ce alții pufnesc și privesc întrebător spre cei din jur. Un copil de lângă tine o trage pe maică-sa de mânecă, rugând-o să-i spună ce scrie.

CIRCUL NOPTII

— Circul Viselor, vine răspunsul.

Fetița zâmbește încântată.

Apoi porțile de fier se cutremură și se descuie aparent din proprie voință. Se deschid spre în afară, invitând mulțimea să intre.

Acum cercul e deschis.

Acum poți să intri.

Partea I
PRIMORDIUM

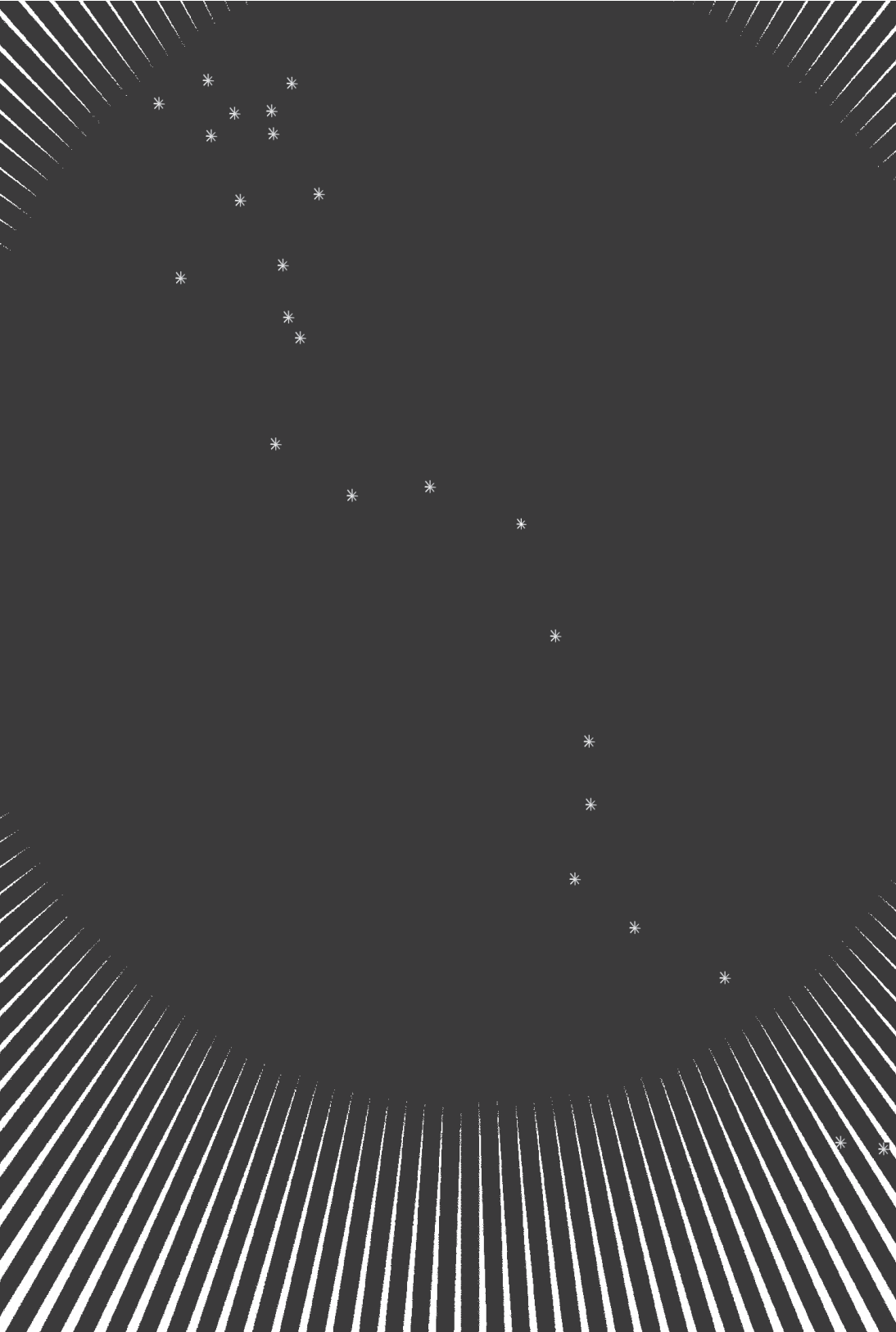

Întregul *Cirque des Rêves* este format din serii de cercuri. Poate că este o recunoaștere a originii cuvântului „circ“, care provine din grecescul *kirkos*, care înseamnă „cerc“ sau „inel“. Sunt multe asemenea trimiteri la fenomenul cercului în sens istoric, deși nu poate fi vorba de un circ tradițional. În loc de un singur cort cu arene în interiorul lui, acest circ cuprinde mulțimi de corturi ca niște piramide, unele mari și altele destul de mici. Sunt așezate în interiorul unor cărări circulare, cuprinse în interiorul unui gard circular. Formând bucle continue.

— FRIEDRICK THIESSEN, 1892

Un visător este cineva care își găsește drumul doar în miez de noapte și a cărui pedeapsă este aceea că vede zorii înainte de restul lumii.

— OSCAR WILDE, 1888

Corespondență neașteptată

NEW YORK, FEBRUARIE 1873

Bărbatul cunoscut drept Prospero Magicianul primește destul de multă corespondență pe adresa teatrului, dar acesta este primul plic care, fiindu-i adresat, conține bilețul unui sinucigaș și este de asemenea primul care sosește prins cu un ac de paltonul unei fetițe de cinci ani.

Avocatul care o însoțește până la teatru refuză să dea explicații, în pofida protestelor directorului, și o abandonează cât de repede cu putință, ridicând doar din umeri și ducând mâna la pălărie.

Directorul teatrului nu trebuie să citească ce scrie pe plic pentru a ști cui îi este destinat. Perechea de ochi strălucitori care îl fixează de sub o claiă castanie de bucle, răzvrătite, sunt versiunea în miniatură, larg deschisă, a ochilor magicianului.

O ia de mână în timp ce degețelele ei rămân inerte în ale lui. Fetița refuză să își scoată paltonul, deși în teatru e cald, scuturând neabătut capul când el o întreabă de ce.

Directorul o duce pe fetiță în biroul său, neștiind ce altceva ar putea să facă. Fetița se așază cuminte pe un scaun incomod de sub șirul de afișe ale unor producții trecute, înconjurată de cutii cu bilete și chitanțe. Directorul îi aduce o ceașcă de ceai cu o bucată de zahăr în plus, dar ceaiul rămâne pe birou, neatins, și se răcește.

Fetița nu se mișcă, nu se foiește pe scaun. Stă perfect liniștită, cu mâinile încrucișate în poală. Privirea o ține în jos, ațintită asupra ghetelor care nu-i ajung până la podea. Pe unul din bombeuri e o mică zdrelitură, dar șireturile sunt legate cu o fundă desăvârșită.

Plicul sigilat rămâne prins de cel de-al doilea nasture de sus al paltonului până când sosește Prospero.

Îl aude încă înainte ca ușa să se deschidă, pașii lui grei reverberând în anticameră, cu totul altfel decât mersul directorului, care plecase și venise de mai multe ori, fără zgomot, ca o pisică.

— A sosit și un... pachet pentru dumneavoastră, domnule, spune directorul în timp ce deschide ușa, poftindu-l pe magician în biroul înghesuit, înainte de-a se retrage pentru a se ocupa de alte chestiuni ale teatrului, fără a avea nici cea mai mică dorință să asiste la întâlnirea ce urmează.

Magicianul scrutează încăperea – într-o mână ține un teanc de scrisori; capa neagră din catifea căptușită cu mătase izbitor de albă cade în falduri bogate de pe umerii lui – așteptând să găsească vreo cutie învelită în hârtie sau vreo ladă. Doar în clipa în care fata își ridică privirea uitându-se la el cu ochii lui, își dă seama la ce se referea directorul.

Reacția imediată a lui Prospero Magicianul la întâlnirea cu fiica lui se rezumă la o simplă exclamare:

— Asta-i bună!

Fetița își îndreaptă din nou atenția spre ghetuțe.

Magicianul închide ușa în urma lui, dă drumul scrisorilor pe birou lângă ceașca de ceai și o privește pe fată.

Îi smulge plicul de pe haină, lăsând acul să atârne de nasture.

În timp ce înscrisul de pe plic poartă numele lui de scenă și adresa teatrului, scrisoarea din interior i se adresează cu numele de botez, Hector Bowen.

Trece peste conținut, impactul emoțional dorit de autorul misivei dând completamente și definitiv greș. Se oprește asupra unicului fapt ce i se pare relevant: că fetița ce i-a fost lăsată în grijă este, evident, fiica lui și că numele ei este Celia.

— Ar fi trebuit să-ți dea numele Miranda, îi spune cu un chicotit bărbatul zis Prospero Magicianul fetiței. Dar presupun că nu era suficient de deșteaptă ca să se gândească la asta.

Fetița ridică din nou privirea spre el. Ochii întunecați de sub bucle se îngustează.

Ceașca de ceai de pe birou începe să vibreze. Suprafața calmă a lichidului se unduiește în timp ce crăpăturile se întind peste pereții glazurați ai micului vas, iar apoi totul se prăbușește în cioburi de porțelan înflorat. Ceaiul rece bălțește în farfurioară și picură pe podea, lăsând urme lipicioase pe lemnul lustruit.

Zâmbetul magicianului dispare. Aruncă o privire spre birou, oftează, iar ceaiul vărsat începe să se scurgă înapoi. Bucățile crăpate și sparte se ridică de pe podea și se reazăză în jurul lichidului, iar ceașca e din nou la locul ei, întregă, vălătuci de aburi ridicându-se în aer.

Fata se uită țintă la ceașcă, cu ochii larg deschiși.

Hector Bowen prinde fețișoara copilei cu mâna lui înmănușată, scrutându-i o clipă trăsăturile, apoi îi dă drumul, degetele lui lăsându-i urme lungi și roșii pe obraji.

— S-ar putea să fii interesantă, spune el.

Fata nu răspunde.

CIRCUL NOPTII

În următoarele săptămâni mai face câteva încercări să-i dea alt nume, dar ea refuză să răspundă la altceva în afară de Celia.

*

CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU, în clipa în care a hotărât că fata e pregătită, magicianul scrie la rândul său o scrisoare. Nu pune nicio adresă, aceasta ajunge însă la destinație, de cealaltă parte a oceanului.